

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové v právní věci žalobce **Ing. J.K.**, bytem xx, t. času ve výkonu trestu odnětí svobody ve xx, zastoupeného advokátem JUDr. Jaroslavem Beldou z Advokátní kanceláře, se sídlem Lipová č.7, Jablonec n/N, proti žalovanému **Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše č.24, Liberec, zastoupeného JUDr. Davidem Stejskalem, se sídlem nám. Dr.E. Beneše č.24, Liberec, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK ze dne 14. října 2011,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje čj. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK ze dne 14. října 2011 s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje svým shora označeným rozhodnutím ze dne 14.10.2011 potvrdil k odvolání Ing. J.K. rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování č. 1421/2010 ze dne 21.1.2010. Tímto rozhodnutím byl tehdy příslušník Policie České republiky por. Ing. J.K. propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Porušení služebního slibu zavržením hodným jednáním, které vykazuje znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, spatřuje náměstek ředitele ve svém naposledy zmíněném rozhodnutí (z 21.1.2010) v tom, že Ing. K. jako příslušník Policie České republiky jednak ve čtyřech případech, a to ve dnech 2.6.2008, 26.3.2008, 2.9.2008 a 4.12.2008, provedl lustraci na Jegora Jevdokimova, na M.T., na M.V. a na J.P. za okolností a způsobem, uvedeným ve výroku rozhodnutí z 21.1.2010, ačkoli k takovému postupu neměl žádný zákonný důvod a jednak dne 28.2.2009 způsobem a za okolností, uvedených také ve výroku rozhodnutí, předal informaci v nočním klubu „S.“ prostřednictvím P.H. majitelce

podniku pí. Orlové o chystané policejní akci proti dealerům drog. V odůvodnění svého rozhodnutí z 14.10.2011 se krajský ředitel zabývá odvolacími důvody, uplatněnými Ing. K. a reaguje na ně tak, tak je rozvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobce Ing. J.K. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2011 zrušeno pro nezákonnost a pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému s tím, že žalovaný bude zavázán právním názorem soudu o povinnosti zrušit rozhodnutí z 21.1.2010 a o následném zastavení řízení. Tento svůj právní názor opírá o následující žalobní body. Žalovaný je povinen rozhodnout o odvolání do 90-ti dnů ode dne podání odvolání podle § 190 odst. 8) z.č. 361/2003 Sb., tj. ode dne 4.2.2010. Tuto lhůtu ale žalovaný nerespektoval, prodloužil ji 7x a své rozhodnutí vydal až dne 14.10.2011. Vzpomínaná lhůta by nebyla dodržena, ani kdyby počala běžet od právní moci předchozího rozhodnutí soudu v této právní věci. Pokud se nejedná o prekluzi, tj. o nezákonnost, pak žalobce namítá promlčení podle § 206 odst. 1) z.č. 361/2003 Sb. Žalovaný nerespektoval právní názor krajského soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku, neboť neprovedl důkaz svědeckou výpovědí P.H., ač tak byl povinen. To se sice pokusil napravit formou protokolu o hlavním líčení ze dne 9.11.2010 a 22. 12.2009. U hlavního líčení byla sice P. H. vyslýchána jako svědek, ale v jeho nepřítomnosti podle § 209 t.ř. a tím byl žalobce zkrácen na svých obhajovacích právech. Tím ale došlo i k tomu, že nelze použít další důkazy, které s její výpovědí souvisí. Proto na daného stavu zůstaly jen ničím nepodložené domněnky žalovaného. Žalovaný se také řádně a objektivně nevypořádal se svědeckými výpověďmi P. a O. a ačkoli tito potvrdili jeho obhajobu, žalovaný ale obsah výpovědí nevzal v úvahu jen s pouhým odkazem, že jsou nevěrohodní jako jeho kamarádi. V jeho prospěch vypovídala navíc i svědkyně P. Navrhuje dále, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

V průběhu jednání před zdejším soudem dne 28.11.2012 žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na důvodech podané žaloby. Zdůraznil především následující úvahy, znějící ve prospěch podané žaloby. Oni okresní soud své závěry v trestním řízení vedeném proti žalobci neopíral o obsahy telefonických odposlechů, ty jsou zjevně dosti nekonkrétní, plné rozporů a nelze na nich bez pochybností skutková zjištění spolehlivě stavět. Poukázal i na to, že domovní prohlídka u K. byla provedena až dne 12.3., žalobce jej měl varovat prostřednictvím jiné osoby již 28.2., tudíž za situace, kdy o domovní prohlídce ještě nebylo ani rozhodnuto. Devadesátidenní lhůta je lhůtou zákonnou, která musí být respektována v zájmu právní jistoty občana. Byla přitom mnohokrát překročena. K propuštění ze služebního poměru lze proto přistoupit až za situace, kdy je k dispozici dostatek věrohodných důkazů.

Je vždy nutné důkazy měřit k situaci, kdy je vydáno rozhodnutí. V podrobnostech se i odvolal na znění podané žaloby. Poukázal dále na to, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo dne 21.1.2010 vydáno předčasně. Žalobce měl být postaven mimo službu a teprve poté, co budou obstarány věrohodné důkazy, mělo být zkoumáno, zda jsou dány zákonné důvody pro propuštění ze služebního poměru. Dále navrhl, aby soud rozhodl o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení, které ve výši 12.091,- Kč vyčísil a dokladoval.

Žalobce sice trval na osobní účasti při jednání, soud ale ve smyslu § 49 odst. 1) s přihlédnutím k § 42 odst. 1) z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) předvolal

k jednání jen jeho zástupce JUDr. Beldu. Žalobcova osobní účast nebyla nutná, ani jeho zástupce nenavrhoval jeho účastnický výslech či provedení jiného úkonů, při kterém by byla osobní účast žalobce nezastupitelná. Jak vyplynulo z přednesů žalobcova zástupce, nedošlo ke změnám postojů žalobce oproti správnímu řízení a zejména oproti dikci žaloby. Zástupce žalobce byl řádně a včas předvolán k jednání a bylo jen na žalobci, aby si sám zajistil účast při jednání (v intencích Řádu výkonu trestu odnětí svobody). Soud musí upozornit na to, že procesní režim podle z.č. 150/2002 Sb. je odlišný od postupu podle § 202 odst. 4) tr. řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout a to z následujících důvodů. V daném řízení nebyla překročena prekluzivní lhůta podle § 42 odst. 4) z.č. 361/2003 Sb., žalobcem vzpomínaná lhůta podle § 190 tohoto zákona je jen lhůtou pořádkovou a nelze proto použít ani ustanovení o promlčení nároku podle § 206 cit. zákona. V intencích rozsudku ze dne 16.11.2010 čj. 59 A 34/2010-51 bylo dokazování doplněno o výsledky řady osob s jedinou výjimkou, a tou je svědecká výpověď P.H. Ta nemohla být žalovaným vyslechnuta z důvodů objektivních, neboť v době rozhodování se nacházela v režimu „krátkodobé ochrany osoby“ podle § 50 z.č. 273/2008 Sb., a jak vyplynulo ze sdělení čj. UOOZ-165-1/ČJ-2011-34 ze dne 7.1.2011, nebyl její výslech umožněn. Proto žalovaný jako důkaz založil do správního spisu příslušný protokol o hlavním líčení v žalobcově trestní věci ze dne 9.11.2010, vedené před Okresním soudem v Liberci. Při tomto hlavním líčení uplatňoval žalobce své práva prostřednictvím svého obhájce. Tento postup je v souladu s ust. § 180 odst. 2) z.č. 361/2003 Sb. Právní názor, vyslovený soudem ve zrušujícím rozsudku, byl tudíž respektován. Žalovaný poukazuje i na rozsudek Okresního soudu v Liberci čj. 6T 198/2010-860 ze dne 29.4.2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí n/L, pobočka Liberec čj. 31 To 540/2011-911 ze dne 7.12.2011 a navrhuje, aby jím soud provedl důkaz při jednání.

V průběhu jednání dne 28.11.2012 setrval zástupce žalovaného JUDr. Stejskal na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že v podrobnostech i odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že lhůta 90-ti dnů je lhůtou pořádkovou a doba trvání odvolacího řízení byla zapříčiněna tím, že bylo nutno vyhovět návrhům žalobce na doplnění dokazování. Vady, které žalovanému vytkl soud ve zrušujícím rozsudku, žalovaný odstranil, pokud to bylo možné. Navrhuje proto žalobu zamítnout. Náklady řízení nepožadoval.

Soud podle § 75 s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a poté, co dokazování doplnil při jednání dne 28.11.2012., dospěl k následujícímu závěru.

V zájmu přehlednosti soud jen krátce zrekapituluje průběh správního řízení s tím, že výslovně zmíní pro posouzení věci stěžejní úkony tohoto řízení.

Policejní prezidium České republiky sděluje pod čj. PPR-25279-2/ČJ-2009-99VK ze dne 1.12.2009, že Inspekce policie ČR šetří por. Ing. Jiřího Kurela pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, odst. 2, písm. a, c) tr. zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3, písm. b) tr. zákona, účinného před účinností z.č. 40/2009 Sb. Toto sdělení je zcela obecné bez uvedení skutkových konkrét.

Až dne 2.12.2009 byli příslušní služební funkcionáři seznámeni se skutky, pro které je vedeno trestní stíhání por. Ing. Kurela a s jejich právním posouzením, a to prostřednictvím usnesení Okresního státního zástupce v Liberci čj. SV 9/2009-1 ze dne 30.11.2009.

Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje č. 1421/2010 ze dne 21.1.2010 (které nebylo nikdy zrušeno) byl por. Ing. K. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb., a to pro skutky, též uvedené ve zmíněném usnesení okresního státního zástupce i v napadeném rozhodnutí žalovaného. Ing. K. bylo rozhodnutí doručeno dne 28.1.2010, tzn., že prekluzivní lhůta uvedená v ust. § 42 odst. 4) z.č. 361/2003 Sb., která počala běžet dne 2.12.2009, byla respektována. Žalobce sice překročení této lhůty zásadně nenamítá, soud je ale povinen se otázkou prekluze zabývat z moci úřední.

Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Libereckého kraje o odvolání Ing. K. č.1/2010 ze dne 21.4.2010 bylo zrušeno pro vady řízení rozsudkem zdejšího soudu čj. 59 A 34/2010-51 ze dne 16.11.2010. Zmíněný rozsudek přisvědčil podané žalobě jen zčásti. Podklady pro rozhodnutí (z 21.1.2010) ve formě záznamů a vyhodnocení, které se týkaly nezákonné lustrace osob a popř. vyhodnocení telefonických odposlechů a úkonů s nimi souvisejících, byly soudem shledány relevantními z důvodů, rozvedených v citovaném rozsudku. Tuto vadu ale již žalobce nevytýká v nynější žalobě ze dne 5.12.2011, a proto lze na řešení této otázky jen takto ve stručnosti okázat. Zdejší soud se ale ztotožnil s názorem žalobce, že závěry o porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním ohledně skutku ze dne 28.2. nelze stavět na pouhých služebních záznamech či zápisech o podání vysvětlení. Jak tehdy zdejší soud zdůraznil, mělo se zde jednat o tvrzení osob, majících konkrétní vědomost o událostech, majících vliv na posouzení věci, a proto bylo vadou řízení, pokud takové osoby nebyly vyslechnuty jako svědci v řízení podle z.č. 361/2003 Sb.

Poté, co bylo rozhodnutí z 21.4.2010 bylo zdejším soudem zrušeno, byli jako svědci vyslechnuti pplk. Růžička i Inspekce policie ČR, N. P. (styky s ní nejsou žalobci vytýkány rozhodnutím z 21.1.2010), V. S., S. O. aj. P.. Po doplnění dokazování a s přihlédnutím k žalobním námitkám, přijal zdejší soud následující závěry.

Obecně lze jistě přisvědčit žalobcově námitce o povinnosti služebního funkcionáře shromáždit úplné podklady pro rozhodování o služebním poměru podle § č. 361/2003 Sb. (§ 180). Je skutečností, že např. P. H., stěžejní svědek ohledně skutku z 28.2.2009, podávala ještě před zahájením trestního stíhání dne 10.11.2009 vysvětlení podle § 158 tr.řádu, avšak nikoli před služebním funkcionářem věcně a místně příslušným k řízení podle § 42 z.č. 361/2003 Sb. s přihlédnutím k § 2 téhož zákona, ale před pracovníkem „Inspekce“, přičemž se jednalo o úkony trestního řízení a nikoli o úkony podle z.č. 361/2003 Sb. Je současně i pravdou, že obsahy svědeckých výpovědí J. P. a S. O. ke skutku z 28.2.2009, vyslechnutých v řízení podle § 361/2003 Sb., nepodávají zcela ucelené podklady pro závěr, že se žalobce skutku, jak je formulován v rozhodnutí ze dne 21.1.2010, dopustil. Přitom ani v odvolacím řízení nemohla být z objektivních příčin vyslechnuta jako svědek P. H., jak požadoval zdejší soud. Ve správním spise je založeno sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (čj. UOOZ-165-1/ČJ-2011-34 ze dne 17.1.2011 a čj. KRPL-39253-8/ČJ-2010-1800KR-PK ze

dne 7.1.2011), ve kterých je odkaz na režim ochrany této svědkyně podle § 50 z.č. 273/2008 Sb. a nelze tudíž aktuálně očekávat umožnění jejího výslechu, neboť přednost zde má potřeba řízení trestního. Zdejší soud akceptoval tento stav trvající minimálně do pravomocného ukončení trestního řízení vedeného proti Ing. K. Jak bylo ověřeno dokazováním v průběhu jednání zdejšího soudu, zdejší soud rozhodl o odvolání obžalovaného Ing. K. usnesením až ze dne 7.12.2012. Jako z podkladu pro svá rozhodnutí vycházely správní orgány obou stupňů zejména z vyhodnocení obsahu telefonických rozhovorů, řádně opatřených a proto použitelných i v tomto nikoli jen v trestním řízení a z protokolu o hlavním líčení v trestní věci obž. Ing.K. Vyhodnocením těchto odposlechů bylo zjištěno, a i pomocí technických prostředků ověřování místa jejich uskutečnění, že S. O. telefonovala dne 28.2. K. „o vynesení všeho z domu“ a tatáž žena dne 11.3. potvrzovala osobní intervenci „přítele“, který jak z hovoru vyplývá zástupcem náčelníka kriminálního oddělení. Tatáž žena i dále potvrzuje (13.3.), že ten „kriminální“ konzumuje u ní v baru alkohol zdarma. Informace, získané z odposlechů, jsou výraznými indiciemi hovořícími v neprospěch žalobce ke skutku z 28.2. Nejedná se ale o důkazy takové vypovídací hodnoty, aby z nich bylo možno bez odůvodněných vyvodit, že to byl žalobce, který osobně uvedeného dne varoval prostřednictvím P. H. před chystanou domovní prohlídkou týkající se drog a jeho spolupráce byla honorována alkoholem a sexem zdarma. Užití protokolu o hlavním líčení v trestní věci obž. Ing. K. nemohl soud akceptovat jako důkaz v této právní věci. Byl opatřen v jiném řízení za jiných procesních podmínek a za situace, kdy tehdy obžalovaný nemohl být osobně přítomen výslechu svědkyně H. a jeho kontakt (obhajovací právo) bylo zprostředkován jen prostřednictvím obhájce. Soud ale mohl své závěry o zákonnosti rozhodnutí o ukončení služebního poměru vyvodit z následujícího důkazu, provedeného v průběhu jednání soudu dne 28.11.2012.

Podle § 77 odst. 2) s.ř.s. „*V rámci dokazování může soud zopakovat **nebo doplnit** důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*“. Ze smyslu citovaného zákonného ustanovení zákonného ustanovení a s přihlédnutím k již výše zmíněnému ust. § 75 s.ř.s. může soud vyvodit následující zásady.

I soud je v řízení o žalobě oprávněn dokazování doplňovat, a doplnění dokazování v průběhu jednání soudu se musí vztahovat na skutkový a právní stav, který tu je v době rozhodování správního orgánu. Jinými slovy to znamená, že později (soudem) provedený důkaz je relevantní, je-li jím (popř. spolu s důkazy již provedenými ve správním řízení) potvrzen či vyvrácen skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 52 odst. 2, věty první) s.ř.s. „*Soud **je vázán** rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu*“.

Soud při jednání dne 28.11.2012 provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Liberci čj. 6T 189/20101-860 ze dne 29.4.2011. Tímto rozsudkem zjistil, že tehdy obžalovaný Ing. K. byl uznán vinným skutky, ve výroku popsány a kvalifikovány jako dva trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a) tr. zákona (ohledně skutků pod body 1a-f, 2 výroku), jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a

trestný čin přijímání úplatků podle § 158 odst. 1, písm. a) a 160 odst. 1, odst. 3, písm. lb) tr.zákona (ohledně skutku pod bodem 3a-b výroku) a trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158/ odst. 1, písm. a) tr. zákona (ohledně skutku uvedeného pod bodem 4 výroku). Za tyto trestné činy mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti na dobu 5-ti roků. Z výroku citovaného rozsudku soud zjistil, že dílčí skutky, uvedené pod body 1, a-b, e-f) a pod bodem 3) výroku rozsudku jsou totožné se skutky, které byly rozhodnutím ze dne 21.1.2010 posouzeny jako zavrženíhodné jednání, mající znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru ve smyslu § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb. Soud provedl při jednání důkaz i usnesením Krajského soudu v Ústí n/L-pobočka v Liberci čj. 31 To 540/2011-911 ze dne 7.12.2011, kterým soud rozhodl tak, že se odvolání tehdy obžalovaného Ing. Jiřího Kurela zamítá (jako nedůvodné) podle § 265 tr.řádu. Z uvedeného proto mohl zdejší soud vyvodit následující.

Rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb. **není podmíněno** existencí pravomocného odsuzujícího rozsudku v řízení trestním (ohledně téhož skutku), nýbrž jen existencí důkazně podloženého závěru o tom, že skutek vykazuje **formální znaky** některého trestného činu. Zmíněná podmínka byla splněna, pokud služební funkcionář čerpal své závěry i z obsahu výše zmíněného usnesení okresního státního zástupce z 30.11.2009 a z listin-výsledků prověrek služební odůvodněnosti lustrací a vyhodnocení telefonických hovorů.

Výše citovanými rozhodnutími v trestním řízení o tom, že skutky, vytýkané žalobci rozhodnutími ze dne 21.1.2010 a ze dne 14.10.2011, jsou současně úmyslnými trestnými činy, je zdejší soud vázán, trestní rozhodnutí se vztahují ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a odůvodněnost tohoto rozhodnutí potvrzují, a proto soudu nezbylo, než i tento žalobní bod pokládat za nedůvodný.

Namítá-li žalobce, že nebylo použito institutu „zproštění výkonu služby“ (zřejmě to má na mysli, namítá-li v průběhu jednání „postavení mimo službu“), pak soud musí upozornit na to, že tento institut byl upraven z.č. 186/1992 Sb. V době předmětného správního řízení je ale účinný z.č. 361/2003 Sb., který v ust. § 40 odst. 1, odst. 4) nařizuje v případě popsaném v ust. 42 odst. 1, písm. d) zproštění výkonu služby, a o důvodu zproštění se příslušný služební funkcionář dozvěděl právě dne 2.12.2009. Řízení bylo zahájeno v souladu s ust. 184 cit. zákona a s ohledem na běh prekluzivní lhůty (§ 42 odst. 4) nebyl důvod s rozhodnutím otálet. Tudíž ani v tomto postupu nebylo shledáno vad řízení či nezákonností, mající vliv na správnost rozhodnutí o meritů věci.

Ust. § 209 z.č. 361/2003 Sb. je taxativně stanoveno, ve kterých případech právo zaniká (prekluze), přičemž řízení podle § 42 zná jen lhůtu prekluzivní. Ust. § 190 odst. 8) není do tohoto ustanovení zahrnuto.

Žalobcem vzpomínané ust. § 206 cit. zákona (o promlčení) nelze aplikovat na řízení o propuštění ze služebního poměru z následujících důvodů. Předně pokud by zákonodárce připustil institut promlčení uplynutím 90-ti denní lhůty podle § 190 odst. 8), pak by to výslovně uvedl do tohoto ustanovení či do ust. § 206 zákona, popř. přímo do ust. § 42 odst. 4) zákona. Postrádalo by totiž logiku, pokud by řízení o jednom a téže institutu bylo

korigováno dvěma druhy lhůt, aniž by to bylo výslovně zákonem upraveno. Dále je nutno obecně poukázat i na ust. § 90 odst. 6) a § 71 z.č. 500/2004 Sb., i když řízení o služebním poměru je upraveno ustanoveními speciálními, jedná se stále o druh správního řízení. Tato ustanovení uvádějí i pro rozhodnutí o odvolání lhůtu pořádkovou, se kterou nespojují zánik práva či jeho oslabení (promlčení), účastník řízení se může jen domáhat opatření k odstranění nečinnosti (popř. i žalobou). Skutečnost, že lhůta 90-ti dnů v řízení o odvolání je jen lhůtou pořádkovou, vyplývá i z dikce ust. § 207 a 208 z.č. 361/2003 Sb. Proto překročí-li odvolací orgán devadesátidenní lhůtu a o odvolání rozhodne až po uplynutí této lhůty, lhotejno z jakého důvodu, pak právo není promlčeno podle ust. § 206, protože na tento případ nelze ustanovení o promlčení aplikovat. V dané věci navíc soud zjistil, že se ředitel snažil respektovat právní názor soudu a jen příčina objektivní, na něm nezávislá, mu to neumožnila v plné šíři, přičemž nemohl předvídat, kdy bude trestního řízení pravomocně ukončeno, aby měl k dispozici pravomocné rozhodnutí.

Soud neshledal vad řízení či nezákonnosti v takovém rozsahu, aby to mohlo mít reálně vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7) s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1) s.ř.s. náhrada nákladů řízení nepřísluší. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. listopadu 2012

Mgr. Karel Kostelecký v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová